

יום ב', י' באדר ב' תשס"ח (17 במרץ)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

בס"ד

לקוראינו היקרים בוקר טוב ושבוע טוב –

עד עכשיו נמנענו מלהתייחס לפיגוע הנורא בישיבת "מרכז הרב", שמא יעלה חשש שאנחנו רואים את זה בהסתכלות אחרת ממה שקורה לנו שנים רבות מאז אוסלו, כולל פצצות ה"מתאבדים"/הרוצחים, אלפי הטילים ש"הומטרו" על יישובי גוש קטיף ועוד מאות ואלפי הטילים שפוקדים אותנו בשטחים רחבים יותר היום של ארץ קדשנו.

לא. קצת מה"אני מאמין" שלנו במכתב שכתבתי (מג) לאחד הקוראים שגרה באשקלון, ושאחד הטילים שנפל לפני כשבועיים שם "הגיע" למטרים ספורים מביתה בשעה שבתה היתה שם עם אביה:

... עונה זו כל שנה היא אמורה להיות השמחה מכל החודשים – "משנכנס אדר מרבין בשמחה!" אמנם היו תקופות שלכאורה לא כן היה – זמן מלחמת המפרץ הוא הדוגמה הקרובה בזכרוני. אך גם הוא הפך – ביום פורים עצמו – לרווח והצלה לעם ישראל, והוסר האיום מעלינו אם אף לכמה שנים בלבד.

ההבדל הפעם – שתשובה יש בידינו, ובמקום לפעול, אנו עוד תקועים בקונספציה מוטעית ושמטעה אותנו. ועד שלא נשתחרר ממנה, האיום עלול חלילה לגדול, ולא לקטון. אישית, עוד לא הייתי במצבך ובמצב בתכם כמו שהיה בשבוע שעבר. אך אני כן יכול להבין, ואני כן מזדהה, ואומר יחד איתכם – ברוך ה' שלא היה גרוע מזה חלילה. לי נראה שיצאה גזירה על כלל עם ישראל, ואין זה משנה אם אדם הולך לגן בשדרות, מבלה בערב באשקלון או יושב ולומד בישיבה בירושלים. הגזירה היא על כולנו, וקוראת לנו להתעורר ולחפש דרכים להתאחד וכפי שכתבת, באמת להתעשת.

אינני יודע – עם כל זה – אם עשיתי לפניך ניסוי עם בלון מתנפח בתוך הכוס. בהמשך הניסוי, מחממים את הכוס שוב ולכאורה הבלון "מתכווץ" לפני שהוא יוצא מהכוס ומתנפח. טענתי, וכך אני מדגיש בזמן ההתכווצות הזו, שגם השלב הזה הוא התנפחות. הבלון אינו משנה כיוון בצוואר הכוס, אלא הוא בדרך להתנפחות עוד שהוא בתוך הכוס. ומוסר ההשכל נראה לי מובן – גם לנו, אף שהמצב נראה כאילו אנחנו בצרה ו"מתכווצים", אין זו התמונה השלמה אלא גם זו בדרך ללידה למציאות אחרת לגמרי.

אך, כדי שנעבור את התקופה הקשה הזו שלמים ובריאים, עלינו להתחבר איש לרעהו, ולעשות אחד לשני מה שנוכל לעשות כדי גם להקל, וגם לתמוך - שהזולת ירגיש וגם אנחנו נרגיש כי "עם אחד אנחנו!"

... וסיבה נוספת לתוכן הדף של היום, קטע ממאמר שהופיע ביום ששי בעתון "בשבע", על הפיגוע. הקטע הנבחר מתמקד על תגובת ראש "הישיבה לצעירים", ש-6 בחורים מתוך ה-8 שנרצחו היו מתלמידיו:

עורק חיים מרכזי

בסיומו של ריאיון עמוק ומרגש, כובש בכנותו, שטיפס אל רבדים רוחניים גבוהים וירד אל מעמקי הכאב, מפנה אילנה דיין שאלה אחרונה אל ראש 'הישיבה לצעירים' של 'מרכז הרב', אשר ששה מתוך שמונת הנרצחים שהובאו לקבורה רק לפני יומיים היו תלמידיו. "בתוך כל המערכת האמונית והערכית הזאת שאתה עטוף בה", היא שואלת, "והדברים שלמדת ולימדת כל כך הרבה שנים, שכנראה גם מסייעים לך לעבור את הימים האיומים האלה, בכל זאת - לא היה רגע בסוף השבוע הזה שהרגשת שאתה על סף שבירה?"

והרב ירחמיאל וייס משיב, קולו נקטע ודמעות בעיניו: "אני אגיד לך את זה ממקום שאת לא תצפי, ממקום אמוני. אני חשבתי שאם מכים כל כך חזק פה, אולי לא מתאים שאני אעמוד פה בראש. אולי צריכים מישהו יותר טוב, שאולי אותו לא יכו."

"כאשר שמענו כן ראינו בעיר ה' צב-אות בעיר אלוקינו, אלוקים יכוננה עד עולם סלה."

מתוך פרק התהלים [תהלים מ"ח 9] שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום שני

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל

יום ב', י' באדר ב' תשס"ח (17 במרץ)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

והמראיית, בפרץ בלתי נמנע של הזדהות, חותמת את התכנית כשהפעם היא זו שנותנת את התשובה: "עדיין נדמה לי שזכו התלמידים של הישיבה לצעירים שיהיה להם רב ומחנך דגול".

הרב ירחמיאל וייס נתן לנו השבוע שיעור לדוגמה על מנהיגות, על אחריות ועל לקיחת אחריות. כמעט 30 שנה הוא בתפקיד הזה, חתום ביחד עם חבריו לעבודה על סיפור ההצלחה של הישיבה המשגשגת והמבוקשת הזאת, אם הישיבות התיכוניות התורניות. התמודדותו עם האסון הנורא שניחת על הישיבה היא מרשימה ומעוררת כבוד. מן הסתם גם יש לו דעה ברורה לגבי השאלה מיהם באמת האחראים לכך שדמנו נשפך כמים בחוצות ירושלים.

ואחרי הכול הוא אומר לעצמו, אם זה קרה אצלי בישיבה, אולי אני לא ראוי. והוא לא מתבייש ולא חושש לומר את זה בטלוויזיה, בשידור חי. כמה ענווה, כמה חרדת קודש מול גודל האחריות. כמה שזה מזכיר את גדולי האומה מסוגם של משה, גדעון וירמיהו, שראו את עצמם קטנים מול המשימה הגדולה שהוטלה עליהם. וכמה שזה רחוק מגישתם הזחוחה של מי שמתנשאים בקלות דעת להנהיג את האומה הישראלית כולה, והם כל כך רחוקים מלהיות ראויים.

לאילנה דיין היתה השבוע הזכות להציג בתוכניתה דמות מיוחדת, גדולה באמונתה וגדולה באנושיותה, תלמיד חכם עם הרבה מאוד תבונה, רגישות וחכמת לב. הלוואי ונזכה לכך שלא רק בנסיבות של אסון כבד ומעורר הזדהות תדע הטלוויזיה לתת במה אמפתית לגידוליה המובחרים של ישיבת 'מרכז הרב'. הלוואי שהתקשורת תדע להקשיב להם בסבלנות ולהכיר אותם באמת, לדבר איתם ולא רק לדבר עליהם.

[<http://www.inn.co.il/Besheva/Article.aspx/7280>]

נב. (משלנו, מג) יותר משבוע עבר מאז הפיגוע בישיבת "מרכז הרב" בירושלים (6 במרץ 2008) ועדיין ראשי המנהיגות הערבית בישראל, ובראשם מנהיגי התנועה האסלאמית, נמנעים במפגיע מלגנות באופן ישיר או עקיף את הפיגוע ואת מבצעיו.

ואיזה הבדל תהומי בין זה לבין הרעם שעלה מתוך עם ישראל אחרי המעשה של ברוך גולדשטיין, השבוע לפני 14 שנה. עם מי אנחנו רוצים לחלק את הארץ...?

"כאשר שמענו כן ראינו בעיר ה' צב-אות בעיר אלוקינו, אלוקים יכוננה עד עולם סלה."

מתוך פרק התהלים [תהלים מ"ח 9] שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום שני

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל